

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	3Tdo/87/2023
Identifikačné číslo spisu:	1515010414
Dátum vydania rozhodnutia:	05.03.2025
Meno a priezvisko:	JUDr. Jana Kostolanská
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2025:1515010414.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Jany Kostolanskej a sudcov JUDr. Petra Kaňu a JUDr. Jozefa Šutku, na neverejnom zasadnutí konanom 5. marca 2025 v Bratislave, v trestnej veci obvineného G. P. pre pokračovací zločin lúpeže podľa § 188 ods. 1, ods. 2 písm. c) Trestného zákona, s poukazom na § 138 písm. a) Trestného zákona, o dovolaní obvineného G. P. proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave zo 4. októbra 2017, sp. zn. 1To/63/2017, takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku sa dovolanie obvineného G. P. o d m i e t a.

Odôvodnenie

Okresný súd Bratislava V (ďalej tiež „súd I. stupňa“) rozsudkom z 8. februára 2017, sp. zn. 1T/52/2015, uznal obvineného G. P. (ďalej tiež „obvinený“) vinným v bodoch 1) až 3) zo spáchania pokračovacieho zločinu lúpeže podľa § 188 ods. 1 ods. 2 písm. c) Trestného zákona, s použitím § 138 písm. a) Trestného zákona na tom skutkovom základe, že:

1) obvinený dňa 5.11.2012 v čase asi o 17.35 hod. v Q. na Y. ulici č. XX vošiel, zamaskovaný čiapkou a okuliarmi, do stávkovej kancelárie spoločnosti N. SK, a.s., kde následne pri pulte namieril strelnou zbraňou čiernej farby na pracovníčku predmetnej stávkovej kancelárie L. B. a povedal jej, že nech mu dajú všetky peniaze, na čo mu poškodená L. B. v obave o svoj život a zdravie vydala peniaze z pokladnice stávkovej kancelárie v celkovej výške 1.134,89 €, ktoré si obvinený zobral do ruky a následne odišiel z miesta činu preč, čím obvinený G. P. spôsobil prevádzkovateľovi predmetnej stávkovej kancelárie spoločnosti N. SK, a.s., IČO: XX XXX XXX, so sídlom V. XX, XXX XX Q., škodu vo výške 1.134,89 € a poškodenej L. B., nar. XX.X.XXXX v Q., trvale bytom L. X, Q., nespôsobil žiadne zranenie,

2) obvinený dňa 4.12.2012 v čase asi o 17.30 hod. v Q. na Y. ulici č. XX vošiel, zamaskovaný čiapkou a okuliarmi, do stávkovej kancelárie spoločnosti N. SK, a.s., a nahlas zakričal slovo haló, na čo z miestnosti pre personál vyšla pracovníčka predmetnej stávkovej kancelárie B. N. a následne obvinený pri pulte namieril strelnou zbraňou čiernej farby na predmetnú pracovníčku, poškodenú B. N., ťukol touto zbraňou o sklo pultu a povedal jej, aby navalila všetky peniaze, na čo sa poškodená v šoku opýtala, či

všetky, po čom obvinený odpovedal, že áno všetky a rýchlo a ešte dodal, že aj mince, na čo poškodená v strachu a šoku začala prepchávať cez otvor v obslužnom pulte bankovky a následne mince v celkovej hodnote 616,75 €, ktoré si obvinený zobral a dal si ich do vrečka na bunde, a potom ako si do vrečka vložil všetky tieto peniaze, tak sa bez slova otočil a odišiel z miesta činu preč, čím obvinený G. P. spôsobil prevádzkovateľovi predmetnej stávkovej kancelárie spoločnosti N. SK, a.s., IČO: XX XXX XXX, so sídlom V. XX, XXX XX Q., škodu vo výške 616,75 € a poškodenej B. N., narodenej XX.XX.XXXX v R. B., trvale bytom F. XX, Q., nespôsobil žiadne zranenia,

3) obvinený dňa 26.12.2012 v čase asi o 03.10 hod. v Q. na R. X vošiel, zamaskovaný kuklou na hlave, do obchodných priestorov čerpacej stanice P., kde držiac v ruke krátku guľovú palnú zbraň povedal pracovníčke uvedenej čerpacej stanice, poškodenej L. G., slovo „Peniaze!“ a následne hodil čierny igelitový sáčik na pult prevádzky, pričom na poškodenú mieril predmetnou zbraňou, na čo poškodená v obave o svoj život mu vydala z pokladnice 5 a 10 eurové bankovky, pričom obvinený chcel aj väčšie bankovky, na čo mu poškodená dala aj 20 eurové bankovky, následne obvinený žiadal vybrať celú kasu na stôl, čomu poškodená vyhovel a potom sa obvinený nahol nad pult a skontroloval, že kasa je prázdna a potom spolu s celkovou hotovosťou vo výške 670 € obvinený utiekol z miesta činu preč, čím obvinený G. P. spôsobil poškodenému U. L., nar. XX.XX.XXXX v L., trvale bytom U. XX, Q., škodu vo výške 270,- Eur, poškodenému L. A., narodenému XX.XX.XXXX v S. M. W., trvale bytom W. XX, C., škodu vo výške 200 € a poškodenej L. G., nar. XX.XX.XXXX v Q., trvale bytom T. XX, Q., škodu vo výške 200 € a nespôsobil žiadne zranenia, ktorá by si vyžiadali lekárske ošetrenie.

Za to súd I. stupňa obvinenému podľa § 188 ods. 2 Trestného zákona, s použitím § 37 písm. m) Trestného zákona, § 38 ods. 2 ods. 4 Trestného zákona uložil trest odňatia slobody v trvaní 8 rokov a 8 mesiacov, na výkon ktorého ho podľa § 48 ods. 2 písm. b) Trestného zákona zaradil do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

Podľa § 287 ods. 1 Trestného poriadku uložil súd I. stupňa obvinenému povinnosť uhradiť poškodenému u U. L., nar. X. J. XXXX, bytom Q., U. XX, škodu vo výške 270 € a poškodenej organizácii N. SK, a.s., V. XX, Q., škodu vo výške 2.368,35 Eur.

Podľa § 288 ods. 2 Trestného poriadku súd I. stupňa poškodeného U. L. so zvyškom nároku na náhradu škody odkázal na civilný proces.

Na základe odvolania obvineného Krajský súd v Bratislave (ďalej tiež „odvolací súd“) rozsudkom zo 4. októbra 2017, sp. zn. 1To/63/2017, podľa § 321 ods. 1 písm. d), ods. 3 Trestného poriadku zrušil napadnutý rozsudok vo výroku o vine v bode 3) a v celom výroku o treste, spôsobe jeho výkonu a vo výroku o náhrade škody, ktorým bol obžalovaný podľa § 287 ods. 1 Trestného poriadku zaviazaný k povinnosti uhradiť poškodenému U. L. spôsobenú škodu a ktorý bol aj podľa § 288 ods. 2 Trestného poriadku, so zvyškom nároku na náhradu škody odkázaný na civilný proces.

Podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku obvinenému za skutky v bodoch 1) a 2) napadnutého rozsudku uložil podľa § 188 ods. 2 Trestného zákona s použitím § 37 písm. m) Trestného zákona, § 38 ods. 2, ods. 4 Trestného zákona trest odňatia slobody vo výmere 8 rokov a 8 mesiacov, na výkon ktorého ho podľa § 48 ods. 2 písm. b) Trestného zákona zaradil do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

Podľa § 288 ods. 3 Trestného poriadku odvolací súd poškodeného U. L., nar. X. J. XXXX, bytom U. XX, Q. s nárokom na náhradu škody odkázal na civilný proces.

Podľa § 285 písm. c) Trestného poriadku odvolací súd obvineného oslobodil spod obžaloby Okresného prokurátora pre Bratislavu V z 25. júna 2015, sp. zn. 1Pv 693/12, pre skutok v bode 3) právne posúdený ako zločin lúpeže podľa § 138 písm. a), § 188 ods. 1, ods. 2 písm. c) Tr. zák. na skutkovom základe uvedenom v bode 3) obžaloby, nakoľko nebolo dokázané, že skutok spáchal obvinený.

Proti rozsudku Okresného súdu Bratislava V z 8. februára 2017, sp. zn. 1T/52/2015 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Bratislave zo 4. októbra 2017, sp. zn. 1To/63/2017, podal obvinený G. P. vlastnoručne napísaným podaním doručeným súdu I. stupňa 23. septembra 2020 dovolanie, ktoré v tomto podaní bližšie neodôvodnil. Prostredníctvom ustanovenej obhajkyne JUDr. Ivany Halahijovej, advokátky so sídlom v Bratislave, obvinený dovolanie písomne odôvodnil a uviedol, že dovolanie podáva z dôvodov uvedených v § 371 ods. 1 písm. g), písm. i) Trestného poriadku.

Čo sa týka dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku obvinený v odôvodnení dovolania uviedol, že z napadnutých rozsudkov je zrejmé, že bol odsúdený predovšetkým na základe znaleckého posudku z odboru veterinárstvo - kynológia vypracovaného znalcom Bc. T. F.. Sám znalec však uviedol, že pachové stopy neboli odobraté zákonným spôsobom a bolo potrebné vykonávať opakované odobratie a porovnávanie, pokiaľ ide o skutok pod bodom 1) dokonca s odlišným záverom. Opakovaná pachová vzorka mu bola odobratá s odstupom jedného roka odo dňa spáchania skutku a má za to, že takýto znalecký záver nemôže byť považovaný za dôkaz získaný zákonným spôsobom, nakoľko sú tu zjavné, a aj samotným znalcom konštatované porušenia právnych predpisov pri získavaní pachových stôp.

Podľa obvineného podstatou dokazovania je jeho zákonnosť, nakoľko za dôkaz v trestnom konaní môže slúžiť len to, čo sa získalo z dôkazných prostriedkov v zmysle Trestného poriadku, respektíve podľa osobitného zákona. Na strane druhej, predmetné ustanovenie neumožňuje vylúčiť uplatnenie žiadneho dôkazného prostriedku získaného v súlade so zákonom.

Zákonnosťou dôkazu sa rozumie zistenie, že bol získaný z prameňa, ktorý stanovuje alebo pripúšťa zákon, že bol zabezpečený a vykonaný oprávnenou osobou a že sa tak stalo v zodpovedajúcom štádiu trestného konania a to takým postupom, ktorý je v súlade s právnymi predpismi. Ak sa tak nestalo, pôjde o nezákonný dôkaz. S poukazom na uvedené nemožno považovať zaistené pachové stopy za dôkaz získaný zákonným spôsobom a teda nie je možné na tento dôkaz prihliadať.

Čo sa týka dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku obvinený v odôvodnení dovolania uviedol, že v zmysle odsudzujúceho výroku rozsudku Krajského súdu v Bratislave ako aj Okresného súdu Bratislava V sa mal dopustiť zločinú lúpeže podľa § 188 ods. 1, ods. 2 písm. c) s poukazom na § 138 písm. a) Trestného zákona, t. j. mal skutok spáchať závažnejším spôsobom konania - so zbraňou. V skutkových vetách popisujúcich predmetné skutky je explicitne konštatované, že tieto skutky mali byť spáchané so strelnou zbraňou čiernej farby, pričom tento predmet nebol na účel trestného konania zaistený a ani z výpovedí svedkov nie je možné tento predmet jednoznačne ustáliť.

Podľa obvineného, pokiaľ aj mal Krajský súd v Bratislave ako aj Okresný súd Bratislava V za preukázané jeho konanie kladené mu za vinu, nemôže toto konanie s poukazom na vyššie uvedené byť kvalifikované ako konanie závažnejším spôsobom - so zbraňou, keď táto zbraň nie je ani zaistená a ani ju nie je možné spoľahlivo identifikovať.

Záverom obvinený Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky navrhol, aby podľa § 386 ods. 1, ods. 2 Trestného poriadku vyslovil, že rozsudkom Okresného súdu Bratislava V z 8. februára 2017, sp. zn. 1T/52/2015, v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Bratislave zo 4. októbra 2017, sp. zn. 1To/63/2017 bol porušený zákon v neprospech obvineného a súčasne zrušil podľa ustanovenia § 386 ods. 2 Trestného poriadku rozsudok Krajského súdu v Bratislave zo 4. októbra 2017, sp. zn. 1To/63/2017 a zároveň rozsudok Okresného súdu Bratislava V z 8. februára 2017, sp. zn. 1T/52/2015 a podľa § 388 ods. 1 Trestného poriadku prikázal predmetnú vec znovu v potrebnom rozsahu prerokovať a rozhodnúť.

Súd I. stupňa v súlade s § 376 Trestného poriadku dovolanie obvineného doručil na vyjadrenie Okresnej prokuratúry Bratislava V, ktorej prokurátor sa k nemu vyjadril písomným podaním doručeným súdu I. stupňa 19. októbra 2023.

Prokurátor Okresnej prokuratúry Bratislava V (ďalej tiež „prokurátor“) vo vyjadrení k dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku uviedol, že argumenty obvineného ohľadne opakovaných pachových vzoriek k spracovaniu znaleckého posudku považuje za zmätočné, nakoľko obvinený neuviedol konkrétne skutočnosti, pre ktoré by dôkazy mali byť získané a vykonané nezákonným spôsobom. Ďalej prokurátor rekapituloval spôsob získania pachových stôp v predmetnej trestnej veci a poukázal na výsledky znaleckého posudku znalca Bc. T. F.. Podľa prokurátora dôkazy boli zistené, zaistené a vyhodnotené zákone, čo bolo dostatočne hodnotené v rozhodnutiach oboch vo veci konajúcich súdoch.

K dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku prokurátor vo vyjadrení uviedol, že v priebehu trestného konania svedkyne B. a N. popísali priebeh jednotlivých skutkov pod bodom 1) a 2) tak, ako boli skutky uvedené v obžalobe ako aj v rozsudkoch súdu I. stupňa a odvolacieho súdu, teda vrátane zbrane.

Záverom prokurátor Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky navrhol, aby dovolanie obvineného odmietol podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku z dôvodu, že je zjavné, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 Trestného poriadku, prípadne, aby dovolanie po preskúmaní dovolacích dôvodov zamietol.

Súd I. stupňa predložil vec na rozhodnutie o dovolaní obvineného G. P. Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky 20. decembra 2023.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej tiež „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) ako súd dovolací (§ 377 Trestného poriadku) zistil, že dovolanie proti napadnutému rozhodnutiu je prípustné [§ 368 ods. 1, ods. 2 písm. h) Trestného poriadku], bolo podané oprávnenou osobou [§ 369 ods. 2 písm. b) Trestného poriadku], v zákonom stanovenej lehote (§ 370 ods. 1 Trestného poriadku) a na zákonom určenom mieste (§ 370 ods. 3 Trestného poriadku). Konštatuje súčasne, že dovolanie obvineného spĺňa podmienky uvedené v § 372 Trestného poriadku a § 373 Trestného poriadku, ako aj obsahové náležitosti uvedené v § 374 Trestného poriadku.

Dovolací súd primárne pripomína, že dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok, ktorý nie je určený na nápravu akýchkoľvek pochybení súdov, ale len tých najzávažnejších. Dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktorým bola vec právoplatne skončená, preto predstavuje výnimočný prielom do inštitútu právoplatnosti, ktorá je dôležitou zárukou stability právnych vzťahov a právnej istoty. Možnosti podania dovolania, vrátane dovolacích dôvodov, sú z tohto dôvodu striktne obmedzené, aby sa širokým uplatnením tohto mimoriadneho opravného prostriedku nezakladala ďalšia riadna opravná inštancia.

Z ustanovenia § 385 ods. 1 Trestného poriadku vyplýva, že Najvyšší súd Slovenskej republiky je viazaný dôvodmi dovolania, ktoré sú v ňom uvedené. Viazanosť dovolacieho súdu dôvodmi dovolania sa týka vymedzenia chýb napadnutého rozhodnutia a konania, ktoré mu predchádzalo (§ 374 ods. 1 Trestného poriadku) a nie právnych dôvodov dovolania uvedených v ňom v súlade s § 374 ods. 2 Trestného poriadku z hľadiska ich hodnotenia podľa § 371 Trestného poriadku. Podstatné sú teda vecné argumenty uplatnené dovolateľom a nie ich subsumpcia (podradenie) pod konkrétne ustanovenia § 371 Trestného poriadku (R 120/2012).

V posudzovanom prípade obvinený uplatnil dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g) a podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku.

K dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku:

Podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku dovolanie možno podať, ak rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom.

Dovolací súd sa zaoberal konkrétnymi námietkami, ktoré obvinený uviedol v písomných dôvodoch

dovolania a ktoré najvyšší súd subsumoval pod dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku a to, že pachové stopy neboli odobraté zákonným spôsobom a bolo potrebné vykonávať opakované odobratie a porovnávanie, pokiaľ ide o skutok pod bodom 1) dokonca s odlišným záverom. Opakovaná pachová vzorka mu bola odobratá s odstupom jedného roka odo dňa spáchania skutku a má za to, že takýto znalecký záver nemôže byť považovaný za dôkaz získaný zákonným spôsobom, nakoľko sú tu zjavné a aj samotným znalcom konštatované porušenia právnych predpisov pri získavaní pachových stôp.

Dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku možno úspešne uplatňovať v prípadoch, keď je rozhodnutie súdu založené na dôkazoch, ktoré neboli na hlavnom pojednávaní vykonané zákonným spôsobom. Skutočnosť, že rozhodnutie je založené na dôkazoch vykonaných v rozpore so zákonom, musí byť z obsahu spisu zrejmá a porušenie zákona by malo svojou povahou a závažnosťou zodpovedať porušeniu práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, čomu napokon zodpovedá i samotná povaha dovolania ako mimoriadneho (nie ďalšieho riadneho) opravného prostriedku.

Z uvedeného potom logicky vyplýva záver, že nesprávny procesný postup súdu pri vykonávaní dôkazov môže byť dovolacím dôvodom v zmysle § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku len vtedy, ak má, resp. mal negatívny dopad na práva obvineného. Ak sa nepreukázu takéto účinky nesprávneho procesného postupu pri vykonávaní dôkazov, potom nemožno hovoriť o naplnení dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku, a to aj so zreteľom na to, že k porušeniu práva na spravodlivý proces v zmysle čl. 6 ods. 1, ods. 3 písm. d) Dohovoru by mohlo dôjsť len vtedy, ak by odsúdenie bolo založené výlučne alebo v rozhodujúcej miere (solely or to a decisive extent) na dôkazoch získaných nezákonným spôsobom (pozri Mariana Marinescu p. Rumunsku, rozs. č. 36110/03 z 2. februára 2010, Emen p. Turecku, rozs. č. 25585/02 z 26. januára 2010, Van Mechelen a ďalší p. Holansku, Visser p. Holandsku, rozs. č. 26668/95 zo 14. februára 2002, Al - Khawaja a Tahery p. Spojenému kráľovstvu, rozs. č. 26766/2005 a č. 22228/06 z 15. decembra 2011 a ďalšie).

Najvyšší súd poukazuje na rozhodnutie (R) publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 24/2020-I., podľa ktorého:

Dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku možno úspešne uplatňovať len v takých prípadoch, keď zistené porušenie zákona svojou povahou a závažnosťou zodpovedá porušeniu práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Nesprávny procesný postup pri získaní alebo vykonávaní dôkazov tak môže viesť k naplneniu tohto dovolacieho dôvodu iba vtedy, ak mal negatívny materiálny dopad na práva obvineného, teda vtedy, ak odsúdenie obvineného bolo založené výlučne alebo v rozhodujúcej miere na dôkaze, ktorého získanie alebo vykonanie sa spochybňuje.

Ustanovenie § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku - „rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom“ a jeho zrkadlové znenie - „rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré boli súdom vykonané nezákonným spôsobom“, nemožno vykladať v rozpore s jeho logickým i materiálnym významom a účelom (je založené na dôkazoch) tak, že pôjde o prípady, keď súd dôkaz nevykonával. Súdom nie je povinný vykonať dôkazy, ktoré strany nenavrhli, a tiež nemusí vykonať ani tie dôkazy, ktoré strany síce navrhli, ale súd ich nepovažuje za rozhodné a dôležité pre spravodlivé rozhodnutie (§ 272 ods. 3 Trestného poriadku, § 2 ods. 10, ods. 11 Trestného poriadku) a napokon súd nemusí vykonať ani tie dôkazy, ktoré strany síce navrhli, ale „neskoro“ (§ 240 ods. 3 druhá veta Trestného poriadku), alebo neprejavili reálnu snahu o ich vykonanie (§ 240 ods. 4 tretia veta Trestného poriadku).

Z uvedeného vyplýva záver, že (aj prípadný) nesprávny procesný postup súdu pri vykonávaní dôkazov môže byť dovolacím dôvodom v zmysle § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku len vtedy ak má, resp. mal reálny (v materiálnom zmysle) negatívny dopad na práva obvineného. Ak sa nepreukázu takéto

účinky nesprávneho procesného postupu pri vykonávaní dôkazov, nemožno hovoriť o naplnení dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku, a to aj so zreteľom na to, že k porušeniu práva na spravodlivý proces v zmysle čl. 6 ods. 1, ods. 3 písm. d) Dohovoru by mohlo dôjsť len vtedy, ak by odsúdenie bolo založené výlučne alebo v rozhodujúcej miere na dôkazoch získaných nezákonným spôsobom.

Najvyšší súd nezistil, že by konanie vedené voči obvinenému bolo uskutočňované v rozpore s pravidlami práva na spravodlivý proces v zmysle čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a konštatuje, že v trestnom konaní (postupom orgánov činných v trestnom konaní či súdov) nedošlo k podstatnému - zásadnému (ani inému) porušeniu procesných pravidiel dokazovania.

Pokiaľ ide o obvineným namietanú procesnú nespôsobilosť v predmetnej trestnej veci vykonaných dôkazov (konkrétne zabezpečenie pachových stôp), po nahliadnutí do spisového materiálu je potrebné konštatovať, že zo znaleckého posudku znalca Bc. T. F., znalca z odboru veterinárstvo - kynológia z 18. marca 2015 vyplýva, že pachové stopy zaistené z miesta činu tak pri skutku v bode 1) ako aj pri skutku v bode 2) boli zaistené v súlade s príslušnými právnymi predpismi. Podľa znalca došlo k porušeniu interných predpisov pri odoberaní porovnávacej pachovej stopy od obvineného, v dôsledku čoho musel byť tento postup zopakovaný. Opätovným porovnávaním týchto stôp bola zistená zhoda s pachovou stopou z miesta činu pri oboch skutkoch. Znalec konštatoval, že odber pachových stôp kriminalistickým technikom ÚVTOS pri (opakovanej) ohliadke tela obvineného bol vykonaný správne, v súlade s právnymi predpismi a preto znalec vylúčil akúkoľvek možnosť prenosu identického pachového pozadia, a tým možnej kontaminácie pachových stôp zaistených na mieste činu a porovnávacej pachovej stopy, čo by ovplyvnilo výsledok pachovej identifikácie.

V tejto súvislosti dovolací súd poukazuje aj na vyjadrenie obhajcu obvineného na verejnom zasadnutí konanom 4. októbra 2017 na Krajskom súde v Bratislave, pri rozhodovaní o odvolaní obvineného proti rozsudku súdu I. stupňa, keď v konečnom návrhu obhajca sám konštatuje, že pachové stopy boli pôvodne vykonané nezákonným spôsobom avšak neskôr boli konvalidované (zhojené).

Najvyšší súd v súvislosti s argumentáciou obvineného taktiež poukazuje na skutočnosť, že oba vo veci konajúce súdy sa s námietkami obvineného, ohľadne získania pachových stôp, v odôvodneniach svojich rozhodnutí zaoberali (súd I. stupňa na stranách 4 - 6 rozsudku a odvolací súd na stranách 10 - 12 rozsudku), tam uvedené závery si dovolací súd osvojuje a bez potreby opakovania na ne poukazuje.

S poukazom na uvedené dospel Najvyšší súd Slovenskej republiky k záveru, že dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku nebol v trestnej veci obvineného naplnený.

K dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku:

Podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku dovolanie možno podať, ak rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia, správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť.

Dovolací súd sa zaoberal konkrétnymi námietkami, ktoré obvinený uviedol v písomných dôvodoch dovolania a ktoré subsumoval pod dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku a to, že skutkové konanie obvineného nie je možné podľa obvineného posúdiť ako pokračovací zločin lúpeže podľa § 188 ods. 1 ods. 2 písm. c) Trestného zákona, s použitím § 138 písm. a) Trestného zákona a to vzhľadom na skutočnosť, že skutky mali byť spáchané so strelnou zbraňou čiernej farby, pričom tento predmet nebol na účel trestného konania zaistený, a ani z výpovedí svedkov nie je možné tento predmet jednoznačne ustáliť.

Dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku slúži výlučne na nápravu hmotnoprávnych chýb. Dikciou za bodkočiarkou sa vylučujú námietky skutkové, čo znamená, že nie je prípustné právne účinne namietat, že skutok tak, ako bol zistený súdom I. stupňa a odvolacím súdom,

bol zistený nesprávne a neúplne, ani hodnotenie vykonaných dôkazov, pretože určitý skutkový stav je vždy výsledkom tohto hodnotiaceho procesu (rozhodnutie č. 47 uverejnené v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky 3/2014).

Z uvedeného vyplýva, že obvinený môže v dovolaní uplatňovať iba námietky právneho charakteru, nikdy nie námietky skutkové. Za skutkové námietky sa pritom považujú námietky, ktoré smerujú proti skutkovým zisteniam súdov, proti rozsahu vykonaného dokazovania, prípadne i hodnoteniu vykonaných dôkazov súdmi nižšej inštancie. Dovolací súd nie je oprávnený posudzovať správnosť a úplnosť skutkových zistení a bez ďalšieho prehodnocovať vykonané dôkazy, pretože ťažisko dokazovania sa uskutočňuje v konaní pred súdom I. stupňa a jeho skutkové závery môže dopĺňať, resp. korigovať iba odvolací súd v rámci odvolacieho konania.

Skutočnosť, že obvinený nesúhlasí s hodnotením dôkazov súdmi nižšieho stupňa, nie je samo o sebe naplnením dovolacieho dôvodu podľa § 371 písm. i) Trestného poriadku ani iného z dovolacích dôvodov. Dovolací súd totiž nie je v tomto štádiu konania po právoplatnosti rozhodnutia oprávnený preskúmať hodnotenie dôkazov, ktoré prináleží len súdom nižšieho stupňa.

Spôsob hodnotenia dôkazov vykonaných zákonným spôsobom súdmi nižších stupňov nemôže najvyšší súd v rámci dovolacieho konania iniciovaného obvineným prehodnocovať ani spochybňovať, pretože by tak neprípustným spôsobom zasahoval do výlučnej kompetencie týchto súdov bez právneho podkladu, a napokon i v rozpore so samotnou podstatou dovolacieho konania, pretože dovolanie nemôže nahrádzať riadne opravné prostriedky a jeho podanie nie je prípustné v rovnako širokom rozsahu (čo do dôvodov okruhu napadnutelných rozhodnutí, oprávnených osôb atď.), aký je charakteristický pre riadne opravné prostriedky. Dovolanie a rozhodnutie o ňom znamená prelom do právoplatných rozhodnutí, a preto spravidla narušuje stabilitu konečného a vykonateľného rozhodnutia súdu. Z toho dôvodu možno dovolania aplikovať iba v prípadoch, ak je to odôvodnené závažnosťou pochybenia napadnutého rozhodnutia súdu alebo jemu predchádzajúceho procesného postupu pri vykonávaní dôkazov.

Z uvedeného je zrejmé, že relevantnou dovolacou námietkou v rámci tohto dovolacieho dôvodu nemôže byť taká, ktorá atakuje spôsob hodnotenia dôkazov súdmi v pôvodnom konaní.

K námietkam obvineného, ktoré sa týkali spôsobu hodnotenia dôkazov súdmi, najvyšší súd s ohľadom na vyššie uvedené poznamenáva, že do práva na spravodlivý proces nepatrí právo strany v konaní, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi, návrhmi a hodnotením dôkazov. Právo na spravodlivý proces neznamená ani právo na to, aby bola strana konania pred všeobecným súdom úspešná, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jej požiadavkami a právnymi názormi. Súd neporuší žiadne práva strany v konaní, ak si neosvojí ňou navrhnutý spôsob hodnotenia vykonaných dôkazov a ak sa neriadi jej výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov (nálezy Ústavného súdu Slovenskej republiky, sp. zn. III. ÚS 339/08, II. ÚS 197/07, II. ÚS 78/05, IV. ÚS 252/04).

Obvinený tak môže vo vzťahu ku skutkovému stavu zistenému súdmi nižšieho stupňa vyjadrenému v skutkovej vete výroku odsudzujúceho rozhodnutia v dovolaní uplatňovať iba námietky právneho charakteru, nie však námietky skutkové. Nesprávnym právnym posúdením zisteného skutku sa rozumie zistenie, že skutok bol v napadnutom rozhodnutí kvalifikovaný ako trestný čin napriek tomu, že o trestný čin nešlo, alebo že išlo o iný trestný čin, alebo že obvinený bol uznaný za vinného z prísnejšieho trestného činu, než ktorého sa dopustil. Právnym posúdením skutku sa rozumie jeho hmotnoprávne posúdenie. Podstatou správneho posúdenia skutku je aplikácia hmotného práva, teda že skutok ustálený v napadnutom rozhodnutí súdu v pôvodnom konaní bol subsumovaný (podriadený) pod správnu skutkovú podstatu trestného činu upravenú v Trestnom zákone, pričom len opačný prípad (nesprávna subsumpcia) odôvodňuje naplnenie tohto dovolacieho dôvodu.

Pokiaľ teda obvinený namieta pochybenia v skutkových zisteniach ustálených vo veci skôr činnými súdmi a v nimi vykonanom hodnotení dôkazov, spolu s tým sa domáha výlučne podstatnej zmeny skutkových záverov, t. j. ustálenia, že skutky nespáchal závažnejším spôsobom konania podľa § 138

písm. a) Trestného zákona t. j. so zbraňou, a to napriek tomu, že súdy oboch stupňov dospeli k opačnému záveru.

Vyššie uvedenými námietkami preto obvinený dovolací dôvod plynúci z ustanovenia § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku nenaplnil.

Riadiac sa vyššie uvedenými právnymi úvahami Najvyšší súd Slovenskej republiky v predmetnej veci nezistil naplnenie žiadneho z dovolacích dôvodov, ktoré obvinený vo svojom dovolaní uviedol, a preto rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia.

Toto uznesenie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky jednomyseľne.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.